

[Statsministeren]

Angående Vestunionen synes jeg egentlig, fru Lone Dybkjær sammenfattede det meget præcist, da der blev sagt, at vi bør kunne diskutere andet end tre bogstaver. Jeg savner ligesom udenrigsministeren en mere substantiel debat, som vi må tage på et andet tidspunkt, om, hvad det egentlig er, der er perspektivet på hele det forsvars- og sikkerhedspolitiske område.

Jeg vil gerne understrege det, som udenrigsministeren sagde, at de steder, hvor de afgørende sikkerhedspolitiske beslutninger træffes, er Danmark fuldgyldigt med. Det gælder i NATO, det gælder i FN-regi, og det gælder i alle de centre, som knytter sig til NATO. Her er og forbliver Danmark naturligvis fuldgyldigt med.

I øvrigt skal jeg blot gøre to bemærkninger om regeringskonferencen i 1996. Jeg er enig med udenrigsministeren, når han fremhæver, hvor vigtigt det er, at vi får en Europadebat derom. Jeg kan også bekræfte, at vi skal have en Europadebat på baggrund af et gennemtænkt og velforberedt oplæg fra regeringen, og at det er regeringens holdning at søge en så bred tilslutning dertil som overhovedet muligt.

Fru Lilli Gyldenkilde spurgte mig om holdningerne til væksten i Europa, og jeg vil gerne bekræfte, at det er et spørgsmål om en forening af bæredygtighed og vækst, og at vi også bygger på en omsorg for den offentlige service og velfærdssamfundets grundpiller. Jeg deler nok ikke helt fru Lilli Gyldenkildes synspunkt om den nuværende regerings vækstfilosofi. Den nuværende regering er jo fremkommet med en række spændende reformer – f.eks. orlovsordningen, som nyder stor popularitet – og mere fritid i stedet for flere ting, miljøværdier i børnepasningen og efteruddannelse kommer til at indgå i et helt nyt vækstbegreb, som jeg tror bliver utrolig spændende også for vort eget lands arbejdsmarked.

Jeg synes i øvrigt, jeg vil knytte den bemærkning til fru Lone Dybkjærs indlæg, at det er vigtigt, vi hele tiden fastholder, at når de danske borgere var bekymrede og stemte imod vores oplæg ved folkeafstemningen den 2. juni 1992, var det ikke noget tilfældighed. Det skyldtes ikke mangel på oplysning eller mangel på debat, der var en ægte bekymring for, at Europa bevægede sig væk fra nærhedsprincippet og respekten for nationalstaternes suveræ-

nitet. Der er naturligvis enighed om at afgive suveræniteten til løsningen af de opgaver, vi ikke kan løse hver for sig, og derfor er det også vores holdning, at ønsket om en føderal udvikling og opbygningen af et føderalt Europa deler vi ikke. Her er vi uenige med partiet Venstre, og her deler jeg helt fru Lone Dybkjærs grundsyn.

Hr. Lysholm Christensen havde også en række konstruktive synspunkter, og jeg skal blot nævne to af dem. Det ene er, at vi skal være parat til at erkende, at det koster noget, og at der er en kæmpeopgave at løse i forholdet til Østeuropa, og det andet er om Nordisk Råd. Jeg tror, de tre andre nordiske landes deltagelse vil styrke debatten i Nordisk Råd og vil styrke Nordisk Råd som en platform for diskussionen af vore fælles europæiske anliggender.

Så vil jeg gerne gøre en bemærkning til slut – og hvis den ikke kan høres i Folketinget, bliver den jo refereret i Folketingstidende ...

Første næstformand (Ivar Hansen):

Det var en venlig henstilling om mere ro i salen og især i sidegangen.

Statsministeren (Nyrup Rasmussen):

Jeg vil gerne slutte med at gøre en bemærkning om det nye italienske styre, som jeg tror kan have en vis interesse. Hr. Arne Melchior rejste spørgsmålet, og det blev kommenteret på en række leder og kanter i den efterfølgende debat.

Jeg vil gerne for mit vedkommende gøre følgende betragtninger: For det første glemmer vi ikke vores historie, og for det andet deler jeg ikke det menneskesyn, de politiske grundholdninger, de synspunkter, som det neofascistiske parti står for i Italien. Jeg synes, det er væsentligt for den danske regering at fastholde, at fundamentale demokratiske spilleregler naturligvis må overholdes til punkt og prikke for alle medlemslande inden for Den Europæiske Union.

Jeg synes, det er lige så væsentligt at erindre om, at det har De Europæiske Fællesskaber faktisk også levet op til. Mange her i salen husker, at da oberststyret i Grækenland var en realitet, skortede det ikke på konsekvente og absolutte reaktioner fra De Europæiske Fællesskabers side; det vil jeg gerne erindre om i